

– Fiți veseli, fiți veseli, tralalala-ii-ha! Ajunul Crăciunului a venit deja, nechează Stanislav, poneiul de Crăciun, și tropăie de bucurie. Cei doisprezece cai, care trag în fiecare an sania Îngerului Crăciunului, nu se supără că micul năzdrăvan îi însoțește. Ei cred că este frumos că Stanislav împarte copiilor împreună cu ei cadouri de Crăciun.

- Ai clopoțelul cu tine? îl întreabă Hilda.
- Desigu-huuur, nechează el. Am și un sac de grăunțe cu mine ca gustare. Este de la Sfântul Nicolae și e de ajuns pentru noi toți! Și știu drumul către copii. Trebuie doar să urmărim calea pe care o adulmec.
- Ei bine, fornăie Hilda, haide să mergem!

Fulgi mari cad din cer în timp ce ei toți tropăie până la sania unde Îngerul Benedict a încărcat deja toate darurile. Îngerul Crăciunului e deja acolo. O pelerină de iarnă îi ține de cald, pentru că e frig în acest Ajun de Crăciun și chiar e furtună aici, printre stele. Caii se aliniază repede. Fiecare cal de Crăciun are locul lui: Regele Zăpezii și Albă-ca-Zăpada sunt în față. Apoi vin Fulg de Nea și Sclipici. Urmați de Steluța și Clopoțel.

La mijloc sunt Furtună de Zăpadă și Geruleț.

În spatele lor, Scortîșoară și Norișor. La urmă, Johan alături
de Hilda. Și primul în față – acolo este locul lui Stanislav.

Caii de Crăciun încep deja să galopeze. Sania zboară
prin noaptea întunecată. Clopoței sună.

Cling-cling-cling!